

Změna klimatu je řízena změnami v orientaci Země vůči Slunci, nikoli emisemi uhlíku, ukazuje nová analýza dat Berkeley Earth

 dailysceptic.org/2024/05/11/climate-change-is-driven-by-changes-in-orientation-of-earth-to-sun-not-carbon-emissions-new-analysis-of-berkeley-earth-data-shows

11 May 2024

Nová analýza dat z Berkeley Earth ukazuje, že změna klimatu je řízena spíše změnou orientace Země ke Slunci než emisemi oxidu uhličitého.

Analýza je uvedena v plném znění níže. Nejdůležitější:

- Analýza dat Berkeley Earth ukazuje významný rozdíl v rychlosti nárůstu teploty mezi létem a zimou v Grónsku, přičemž zima se otepluje čtyřikrát rychleji než léto.
- Významné sezónní rozdíly v rychlosti oteplování nejsou specifické pro Grónsko, ale v podobných zeměpisných šířkách jsou globálním fenoménem.
- Existuje korelace mezi mírou oteplování a zeměpisnou šířkou, s klesajícím trendem v rychlosti oteplování, jak se pohybujeme ze severu na jih.
- Tato analýza naznačuje, že je to změna orientace Země vůči Slunci, známá jako Milankovitchovy cykly, která je primární hnací silou změny klimatu.
- Tato zjištění vyvolávají otázky o důvěryhodnosti stávajícího příběhu o změně klimatu.

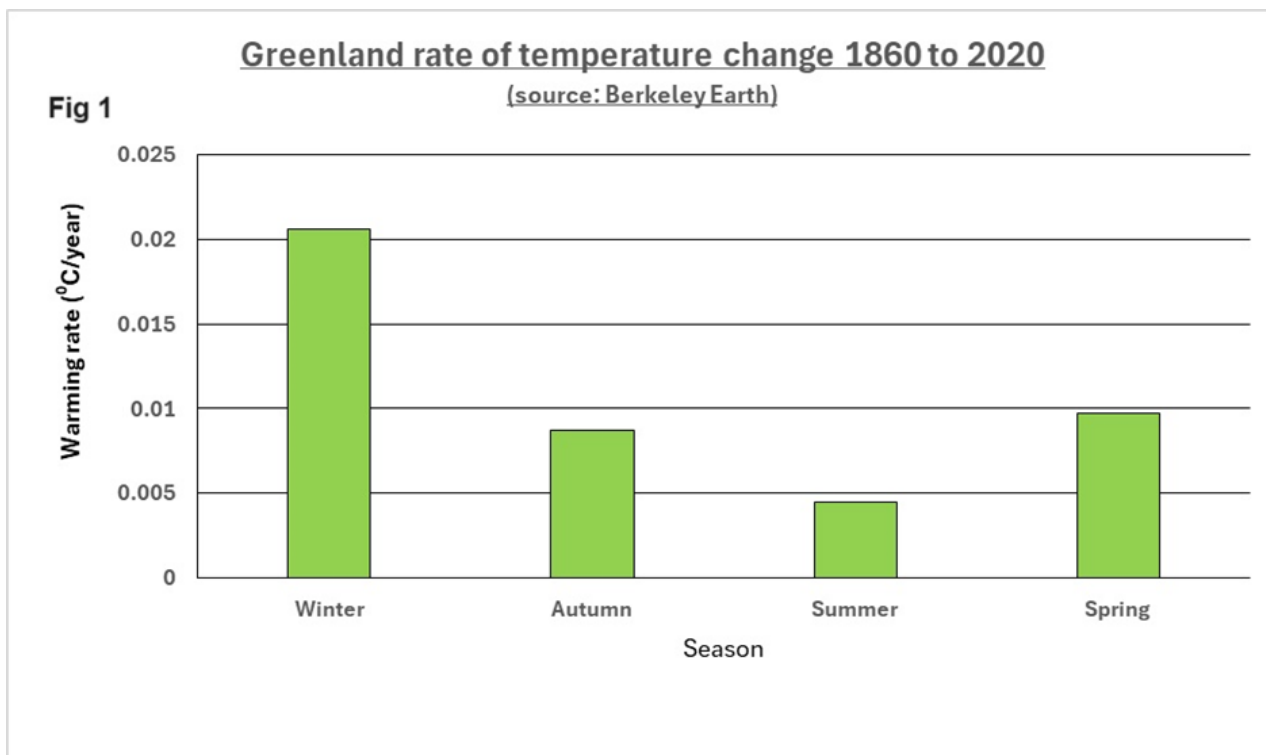
Berkeley Earth nabízí komplexní údaje o teplotě zemského povrchu pro celou planetu. Vypočítává teplotní anomálie porovnáním skutečné teploty s průměrnou teplotou v období od roku 1950 do roku 1980. V [předchozím článku](#) jsem použil data z této stránky, abych ukázal, že existuje minimální důkaz o významném zvýšení globálních teplot, což je v kontrastu s velikost sezónních výkyvů. I

když je nepopíratelné, že se naše planeta za posledních 150 let oteplila, co je hlavní příčinou? Mohlo by to být přičítáno orientaci Země vůči Slunci, protože je to jediný zdroj tepla?

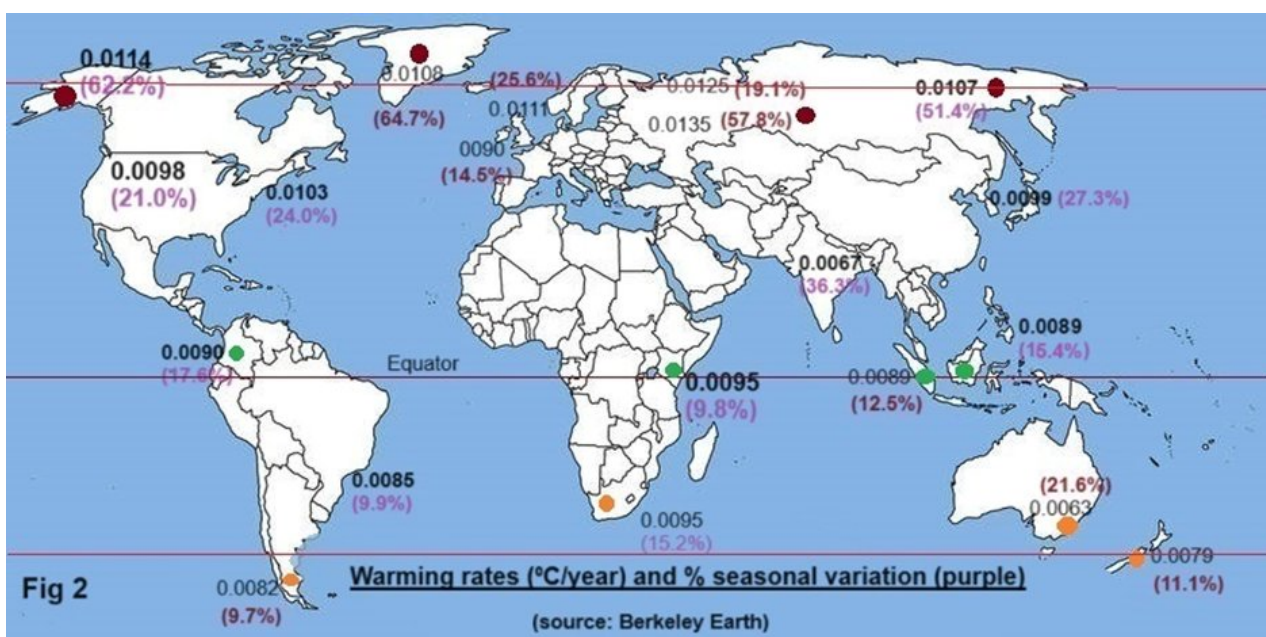
Již jsem si stáhl data pro některé konkrétní regiony, a protože jsou k dispozici v měsíčních přírůstcích, bylo poměrně jednoduchým úkolem prozkoumat data a zjistit, zda existují nějaké sezónní odchylky v rychlosti nárůstu teploty.

Abych to objasnil, analyzuji data z Berkeley Earth od roku 1860 do roku 2020 tak, že je rozdělím do tříměsíčních období, abych vypočítal průměrnou sezónní anomálii. Například zima zahrnuje prosinec až únor, jaro zahrnuje březen až květen a tak dále. Tato data pak vykreslím do grafu a vypočítám rychlost změny teploty pomocí lineární trendové čáry. Porovnání ročních období je spolehlivá metoda, protože nám umožňuje vyvodit závěry na základě relativních sezónních rychlostí oteplování na konkrétních místech. Tento přístup snižuje riziko komplikací způsobených faktory, jako je oteplování měst nebo nepřesnosti teploměrů.

Očekával jsem, že sezónní rozdíly budou minimální, ale k mému překvapení tomu tak nebylo. Toto je analýza pro Grónsko pro období vysokých emisí oxidu uhličitého (obr. 1):

Graf jasně ukazuje významný rozdíl v rychlosti nárůstu teploty mezi létem a zimou (4,6krát větší). Tento rozdíl mě zaujal a přiměl mě, abych prozkoumal, zda je tento vzorec celosvětově konzistentní. Zde je mapa světa (obr. 2), která porovnává průměrnou roční míru oteplování (černě) se sezónními variacemi (fialově) vyjádřenou v procentech vzhledem k průměru (relativní směrodatná odchylka) pro čtyři roční období. Vyšší hodnoty pro obě metriky naznačují výraznější míru oteplování a sezónní variace.

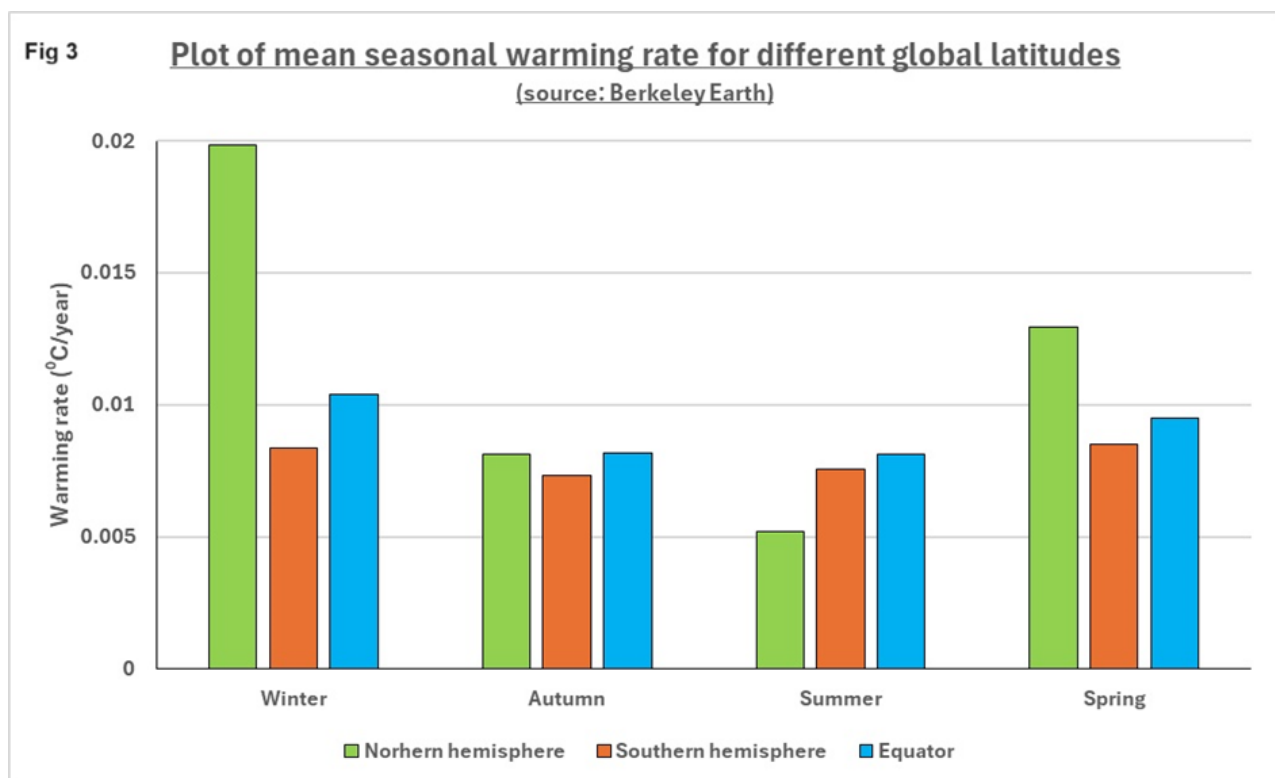

Klíčové poznatky z výše uvedeného (obr. 2) jsou následující:

- Jasný klesající trend, jak se pohybujeme ze severu na jih, pokud jde o rychlost oteplování a klesající sezónní variace. Tento nedostatek sezónních změn byl očekáván v rovníkové šířce, ale ne pro severní a jižní polokouli.
- Rychlosti oteplování jsou konzistentní v různých zeměpisných šířkách, které jsou na různých koncích země.

(Údaje pro Antarktidu jsou k dispozici pouze od roku 1956, takže se nejedná o srovnatelný soubor dat, který nebyl zahrnut.)

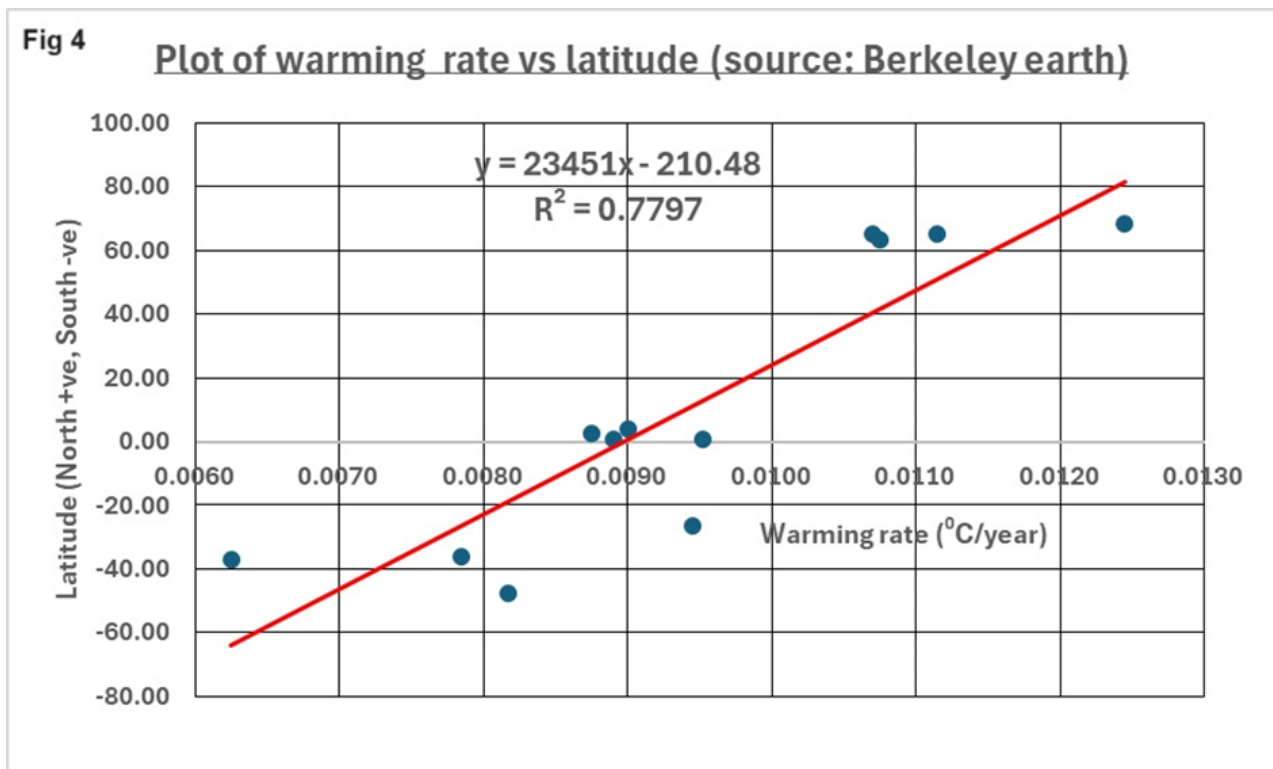
Abych se pokusil vrhnout další světlo, vzal jsem čtyři města a oblasti z nejvzdálenějšího severu, nejvzdálenějšího jihu a blízkosti rovníku a vzal jsem průměrné sezónní rychlosti oteplování pro místa znázorněná výše uvedenými červenými, zelenými a oranžovými tečkami (obr. 3).

Tento graf potvrzuje, že rozdíl mezi zimou a létem pozorovaný v Grónsku nebyl specifický pro tento region, ale byl v této zeměpisné šířce globálním fenoménem. V této analýze na čtyřech místech se

zima otepluje téměř čtyřikrát (3,8krát) rychleji než léto. Tento sezónní trend je patrný, i když v mnohem menší míře, na rovníku a na jižní polokouli.

Pokud prozkoumáme pozorování, že se rychlost oteplování měnila se zeměpisnou šířkou pomocí těchto 12 souborů dat, dostaneme následující graf (obr. 4):

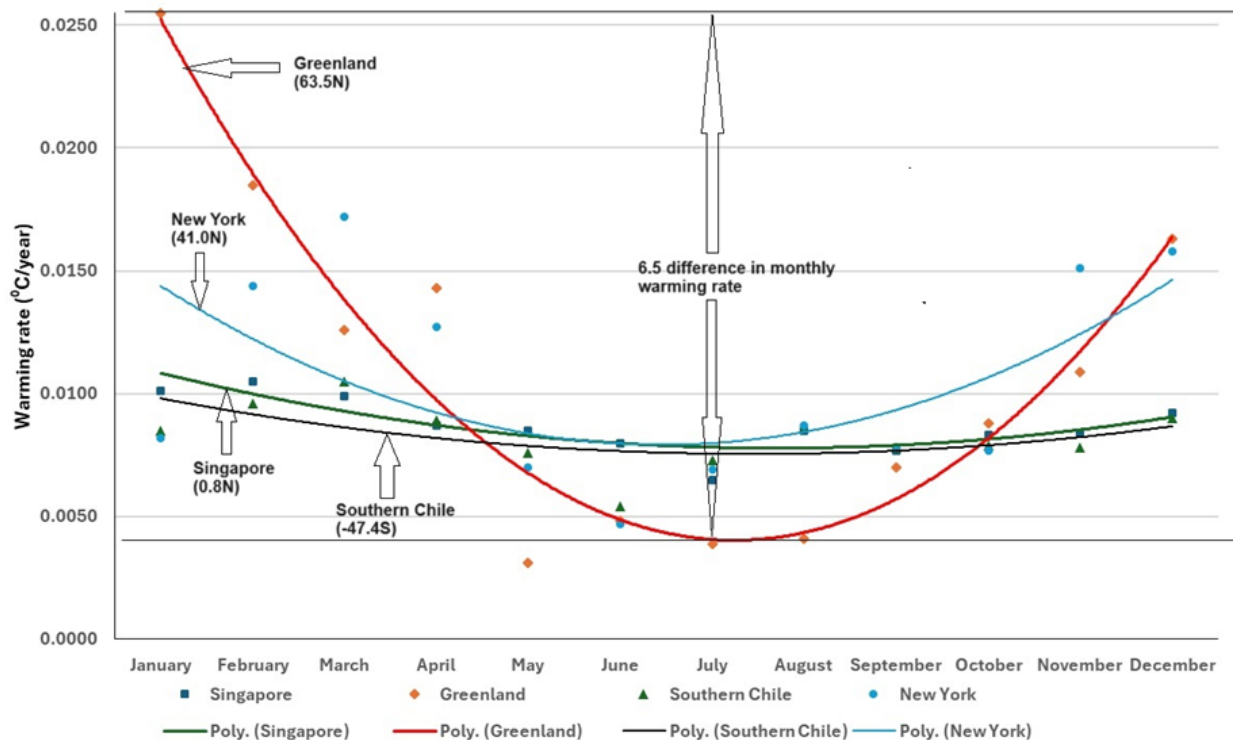

Můžeme vidět, že existuje rozumná míra korelace mezi rychlostí oteplování a zeměpisnou šířkou ($R^2 = 0,7797$; hodnota 1,0000 se rovná dokonalé korelaci). Existuje mnoho dalších faktorů, které ovlivňují místní klima. Vzduchové a oceánské proudy mají silný vliv a mohou se sezónně měnit, ale výše uvedená místa pokrývají celou zeměkouli.

Abych dále prozkoumal tento roční cyklus rychlosti oteplování v různých zeměpisných šířkách, vzal jsem Grónsko jako nejextrémnější a vynesl jsem do grafu měsíční tempo růstu a porovnal jsem to s New Yorkem, jižní polokoulí (jižní Chile) a rovníkem (Singapur) (Obr. 5):

Fig 5

Plot of monthly warming rates (1860 to 2020) for regions in both hemispheres and the equator (source: Berkeley Earth)

Mezi ročním obdobím a mírou oteplování zůstává významná korelace. Pro Grónsko je rozdíl mezi měsíční maximální (leden) a minimální (červenec) mírou oteplování faktor 6,5. Tento velký rozdíl ukazuje, že změna orientace Země vůči Slunci hraje zásadní roli v oteplování pozorovaném od roku 1860 do roku 2020. Je zde také jasný trend, jak se pohybujeme od severu k jihu v maximu a kolísání měsíčního oteplování. Proložení polynomické křivky druhého řádu bylo stanoveno pomocí Excelu.

Tato analýza naznačuje, že klimatické oteplování na daleké severní polokouli je vysoce sezónní, přičemž Grónsko je příkladem nejextrémnějších změn od zimy do léta. Změny v rychlostech oteplování v různých zeměpisných šířkách také ukazují na blízkost a úhel Slunce jako primární hnací sílu planetárního oteplování během období 1860 až 2020. Tyto změny orientace Slunce k Zemi jsou známé jako Milankovitchovy cykly. K střídání ročních období dochází, protože Země obíhá kolem Slunce po eliptické dráze a je nakloněna kolem své osy. Průměrný sezónní rozsah Grónska je

přibližně 26 °C, a protože hledáme něco, co by mohlo zvýšit rychlost oteplování o 0,011 °C za rok, je toto jednoduché vysvětlení stěží přitažené za vlasy.

Klimatologové připouštějí, že jejich modely zaostávají ve vysvětlení minulých rychlých teplotních posunů v Grónsku, které byly mnohem extrémnější než to, co v současnosti zažíváme. Profesor William Happer je spoluautorem článku , vydaného v roce 2020, ale do značné míry přehlíženého, který zpochybňuje koncepci oxidu uhličitého jako skleníkového plynu na jeho současných úrovních. Tato zjištění a mnoho dalších vyvolává nezodpovězené otázky týkající se důvěryhodnosti stávajícího příběhu o změně klimatu.

Výsledek a důsledky této analýzy mě překvapily. Když jsem citoval práci profesora Williama Happer, požádal jsem ho, aby provedl kontrolu přičetnosti. Odpověděl, že analýza „se mi zdá rozumná“.

Přidal:

Co způsobilo oteplování v posledních dvou stoletích, je stále otevřené k diskusi, ale myslím, že důkazy jsou docela solidní, že velká část oteplování byla přirozeným zotavením z Malé doby ledové a měla málo společného se zvýšenými koncentracemi skleníkových plynů. Jiní poukázali na to, že oteplování bylo výraznější v noci a v blízkosti polárních šířek. Ale je hezké vidět, že se to v této analýze kvantitativně potvrdilo.

Je dobře, že poukazujete na silné důkazy, že dogma, že CO₂ je ovládacím knoflíkem zemského klimatu, je jistě mylné. Používá se však jako záminka pro sebevražedné ekonomické politiky podporované fanatiky se skleněnými očima a oportunisty s jasnými očima. To je špatná zpráva pro lidstvo.

Štítky: Klimatický alarmKlimatická změnaDr. William HapperGlobální oteplováníGrónskoMilankovičovy cykly